USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se podáním ze dne 17. 5. 2010 domáhal „rozšíření" žaloby ze dne 1. 4. 2010 o přezkum rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 5. 5. 2010, č. j. 1198/10, kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2010, jímž byla žalobci určena JUDr. Jana Borská, advokátka, z důvodů stanovených v ust. § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii"). Součástí žaloby ze dne 17. 5. 2010 je i žalobcem vyplněné Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v dané věci.

Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Brně rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Podáním ze dne 4. 6. 2010 se žalobce domáhal určení lhůty k provedení procesních úkonů u žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 17. 5. 2010. O návrhu na určení lhůty rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 7. 2010, č. j. Aprk 17/2010 - 21, tak, že jej zamítl

Žalobce (dále jen „stěžovatel") byl řádně poučen, že proti rozhodnutí o postoupení věci lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Na usnesení, jež bylo stěžovateli doručeno dne 14. 6. 2010, reagoval stěžovatel včasným podáním ze dne 21. 6.

2010 adresovaným a doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 6. 2010. Stěžovatel uvedl, že podání ze dne 17. 5. 2010 není rozšířením žaloby. Prvostupňový soud vede soud nehospodárně, zpomaluje řízení, procesní prostředek soudní ochrany (žádost o odklad) činí neúčinným. Pokračování řízení podmiňuje podáním kasační stížnosti. Krajský soud stěžovateli nesdělil, proč o žádosti o odklad nerozhodl do 30 dnů, čímž by měl stěžovatel možnost vzít návrh zpět, pokud by jej krajský soud přesvědčil, že ve věci nejsou průtahy. Stěžovatel se proto domáhá rozšíření návrhu ze dne 17. 5. 2010 týkající se změny usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 28/2010 - 6, o změnu usnesení ze dne 24. 5. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 7, a aby Nejvyšší správní soud stanovil, že místně a věcně příslušným soudem k řešení věci (žaloby a jejího rozšíření) je Krajský soud v Brně.

Podáním, na které stěžovatel odkazoval ve svém podání ze dne 21. 6. 2010, je podání ze dne 17. 5. 2010, týkající se věci vedené před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 28/2010. V úvodu tohoto podání ze dne 17. 5. 2010 stěžovatel výslovně uvedl, že proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu není kasační stížnost přípustná, neboť se podle mínění stěžovatele jedná o rozhodnutí ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), jímž se pouze upravuje vedení řízení. Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že zákon sice stanoví, že žalovaná má sídlo v Praze, ale žalovaná je oprávněna zřídit organizační jednotky mimo Prahu, o čemž hovoří i zákon o advokacii. Předseda žalované vykonává veřejnou správu (určování advokátů na žádost) prostřednictvím této pobočky. Správní soudy mají poskytovat ochranu proti úkonům správních orgánů nacházejících se v jejich obvodu. Z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Činnost pobočky se proto nesmí vyhnout kontrole místně nejbližšího správního soudu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné, neboť žalovaná je korporací, přičemž jen předseda vykonává správní činnost vůči neadvokátům. Soud popřel faktické rozhodování ředitele pobočky v Brně. V Praze má pouze sídlo žalovaná, nikoli předseda žalované při výkonu veřejné správy. Nejvyšší správní soud musí autoritativně rozhodnout, kterému soudu přísluší rozhodovat o žalobách proti předsedovi žalované; dále by měl vydat stanovisko, zda je v posuzované věci kasační stížnost přípustná, zda je obecně případný stěžovatel povinen uhradit soudní poplatek a být zastoupen advokátem.

Věc proto byla Nejvyšším správním soudem vrácena Krajskému soudu v Brně k postupu dle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud v Brně považoval podání ze dne 21. 6. 2010 za kasační stížnost, jež nesplňuje podmínky stanovené ustanoveními § 102 a násl. s. ř. s.

Usnesením ze dne 15. 7. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 36, Krajský soud v Brně osvobodil stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovil mu pro řízení o kasační stížnosti advokáta - JUDr. Petra Vaňka.

Soudem ustanovený zástupce JUDr. Petr Vaněk reagoval přípisem ze dne 21. 7. 2010, ve kterém odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2010, č. j. 674/10, a podle kterého je mezi ním a stěžovatelem narušena nezbytná důvěra. Žádal proto o zproštění povinnosti zastupovat stěžovatele.

Podáním ze dne 9. 8. 2010 stěžovatel osobně soudu sdělil, že nežádal o ustanovení zástupce a že vůči JUDr. Petru Vaňkovi nemá ani špetku důvěry.

Krajský soud v Brně proto stěžovateli usnesením č. j. 30 A 49/2010 - 48 ze dne 20. 8. 2010 ustanovil zástupce JUDr. Ing. Tomáše Bouzka a zrušil ustanovení zástupce JUDr. Petra Vaňka.

Podáním ze dne 9. 9. 2010 stěžovatel opět brojil proti ustanovení zástupce soudem, neboť o ustanovení zástupce nepožádal.

Krajský soud v Brně dále usnesením ze dne 14. 9. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 51, vyzval stěžovatele prostřednictvím ustanoveného zástupce, aby uvedl, co svým podáním ze dne 9. 9. 2010 navrhuje.

Podáním ze dne 27. 9. 2010 soudem ustanovený zástupce JUDr. Ing. Tomáš Bouzek žádal o zrušení svého ustanovení, neboť stěžovateli byli jako advokáti ustanovováni rozhodnutími žalované jeho kolegové, kteří byli terčem nemístného chování stěžovatele, v důsledku čehož není schopen stěžovatele nestranně zastupovat.

Krajský soud v Brně proto usnesením ze dne 11. 10. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 58, zrušil ustanovení JUDr. Ing. Tomáše Bouzka. Nového zástupce stěžovateli neustanovil.

Krajský soud v Brně opětovně stěžovatele vyzval usnesením ze dne 21. 10. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 60, aby uvedl, co podáním ze dne 9. 9. 2010 sleduje.

Podáním ze dne 7. 11. 2010 stěžovatel opětovně podal návrh na určení lhůty k provedení procesních úkonů u žádosti o odklad právní moci napadeného rozhodnutí žalované, které napadl v rozšíření žaloby ze dne 17. 5. 2010. V odůvodnění tohoto návrhu mj. uvedl, že pozměňuje předmět menšího podání ze dne 17. 5. 2010 i 5. 6. 2010, protože žádná žádost o ustanovení zástupce nebyla podána výslovně ani nevýslovně.

O návrhu na určení lhůty bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 29. 11. 2010, č. j. Aprk 35/2010 - 73, tak, že návrh na určení lhůty zamítl.

Usnesením ze dne 10. 11. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 63, Krajský soud v Brně stěžovatele vyzval k zaslání plné moci udělenou advokátovi k zastupování ve věci podané kasační stížnosti. Usnesením ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 84, Krajský soud v Brně stěžovatele dále vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení této výzvy doplnil podání ze dne 21. 6. 2010 - a to tak, že uvede důvody kasační stížnosti a uvede, čeho se domáhá.

Na tyto výzvy stěžovatel nereagoval.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je možné podání stěžovatele ze dne 21. 6. 2010, a 17. 5. 2010 (na něž stěžovatel odkazoval v podání ze dne 21. 6. 2010) vyhodnotit jako kasační stížnost. Dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o kasační

stížnost, neboť kasační stížnost představuje jediný opravný prostředek proti rozhodnutím krajských soudů upravený s. ř. s., o němž rozhoduje Nejvyšší správní soud, kterému stěžovatel adresoval svá podání ze dne 21. 6. 2010 a 17. 5. 2010 (toto podání zaslal Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně). Argumentuje-li stěžovatel tím, že nepodává kasační stížnost, neboť ta je podle jeho názoru nepřípustná, není tato argumentace správná. Usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jehož se dovolává stěžovatel - k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101.

Stěžovatel je tedy osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Krajský soud v Brně proto správně vyzval stěžovatele usneseními ze dne 10. 11. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 63, a ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 49/2010 - 84, k odstranění výše specifikovaných vad.

Stěžovatel, jemuž byla výzva k doložení plné moci advokáta doručena dne 16. 11. 2010, na tuto výzvu soudu nereagoval a nepředložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Nedostatek povinného zastoupení advokátem brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítnout.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu